

ת"פ 32435/11/16 - מדינת ישראל נגד ניסים סבח יוז, אברהם ביטון

בית משפט השלום בבאר שבע

26 ינואר 2017

ת"פ 32435-11-16 מדינת ישראל נ' סבח יוז(עציר) ואח'

לפני כבוד השופט דניאל בן טולילה

מדינת ישראל

המאשימה

ע"י ב"כ המתמחה אירית אלפסי

נגד

הנאשמים

1. ניסים סבח יוז (עציר)

ע"י ב"כ עו"ד דודי אביטן

2. אברהם ביטון (עציר)

ע"י ב"כ עו"ד יוסי הכהן

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשמים 1 ו-2 הורשעו על פי הודאתם בעובדות כתב אישום מתוקן המונה שלושה אישומים בביצוע עבירות של התפרצות לבית מגורים, גניבה והסגת גבול. הנאשם 2 הורשע גם בביצוע עבירה של הונאה בכרטיס חיוב.

על-פי המתואר באישום הראשון - המיוחס לנאשם 2 בלבד בתאריך 28.10.16, בין השעות 22:00-23:40 או בסמוך לכך, התפרץ הנאשם 2 לדירה ברח' עוזיהו המלך 18 השייכת לאוהד לוי ומרי בן איש (להלן: "המתלוננים") בכוונה לבצע גניבה, בכך שפתח את דלת הדירה אשר הייתה סגורה אך לא נעולה, וזאת שעה המתלוננים שהו בחצר הדירה ונכנסו אל תוך הבית. במעמד זה, גנב הנאשם 2 מהדירה תיק המכיל כרטיס חיוב של המתלונן, כרטיס קופ"ח, כסף מזומן בכך שנטל הרכוש הנ"ל מחוץ לדירה, ללא הסכמת הבעלים ובכוונה לשלול שלילת קבע.

עוד מתואר באישום זה, כי בתאריך הנ"ל, בסמוך לשעה 00:05, השתמש הנאשם בכרטיס החיוב שגנב מהמתלונן בכך שניסה למשוך באמצעותו כסף מכספומט של בנק "מזרחי" בסניף מרכז הנגב. לאחר שלושה ניסיונות כרטיס החיוב נבלע.

על-פי המתואר באישום השני - בתאריך 5.11.16, בסמוך לשעה 21:25, הנאשמים 1 ו-2 הסיגו גבול לדירה ברח' מבצע נחשון 57/4 כאשר הנאשם 1 נכנס לתחום החצר ואילו הנאשם 2 נישאר מחוץ לה כדי לשמור. הנאשם 1 ניסה לפתוח את דלת הדירה הנעולה ומשלא הצליח חיפש את מפתחות הדלת מתחת לשטיח הכניסה וכן בארון חשמל, אולם לא מצא דבר.

עמוד 1

על-פי המתואר באישום השלישי - מיד לאחר המתואר באישום השני, התפרץ הנאשם 1 לדירה ברחוב מבצע נחשון 59/4 השייכת לרחל סולומון (להלן: "המתלוננת"), בכך שפתח את דלת הדירה אשר הייתה סגורה אך לא נעולה, ונכנס פנימה בכוונה לבצע גניבה. באותה שעה שהתה המתלוננת יחד עם ילדיה בקומה העליונה. במעמד זה, גנב הנאשם 2 מהדירה תיק השייך למתלונן ובו מחשבון מדעי, ארנק, כרטיסי קופ"ח, רב-קו, ספר שירה, כס, מזומן, שני יומנים ומצלמה קטנה, בכך שנטל ונשא התיק מחוץ לדירה ללא הסכמת הבעלים ובכוונה לשלולו שלילת קבע.

במסגרת ההסדר לא הייתה הסכמה לעניין העונש וכל צד היה חופשי בטיעונו.

טיעוני הצדדים לעונש:

באת-כוח המאשימה בטיעוניה הכתובים לעונש הפנתה לערכים המוגנים בהם פגע הנאשם במעשיו, בכללם: זכותם של המתלוננים לקניין ולביטחון אישי. אליבא דידה, נסיבות ביצוע העבירה מלמדות כי מדובר בפגיעה חמורה בערכים המוגנים. דברים אלו אמורים, בין היתר, נוכח הימצאותם של המתלוננים באישום הראשון בחצר הבית בשעת ביצוע המעשים, ובאישום השלישי הימצאות המתלוננת עם ילדיה בתוך הבית. באמור יש ללמד על קיומו של פוטנציאל ממשי למפגש עם מי מדיירי הבית, אשר עלול להידרדר לאלימות של ממש. הלה סבורה כי גם באישום השני קיים פוטנציאל למפגש עם דיירי הבית נוכח שעת ביצוע המעשים בה ישנה סבירות גבוהה כי בעלי הבית היו במקום.

באת-כוח המאשימה עתרה למתחם עונש נפרד בגין כל אישום נוכח כך שמדובר במועדים שונים, במתלוננים שונים ובדירות שונות. לשיטתה על מתחם העונש ההולם באישום הראשון לנוע בין 12 ל-30 חודשי מאסר בפועל, ביחס לאישום השני בין 6 ל-12 חודשי מאסר בפועל, וביחס לאישום השלישי- בין 12 ל-28 חודשי מאסר בפועל.

ביחס לנסיבותיו האישיות של הנאשם 1, הפנתה באת-כוח המאשימה לעברו הפלילי המכביד המונה 39 הרשעות קודמות, כשחלק ניכר מהן נסוב סביב ביצוע עבירות רכוש, נתון אשר יש בו כשלעצמו כדי לקבע את עונשו של הנאשם 1 ברף העליון של כל מתחם. גם ביחס לנאשם 2 סבורה המאשימה כי יש מקום לקבע את עונשו ברף העליון של כל מתחם, נוכח עברו הפלילי הכולל 14 הרשעות קודמות, ביניהן הרשעה בעבירת שוד מזויין בגינה ריצה עונש בן 5 שנות מאסר. שני הנאשמים לא הורתעו מההליכים הפליליים שננקטו נגדם בעבר, כך גם לא היה במאסרים מותנים כדי להניא אותם מלשוב ולפגוע ברכוש הציבור.

טיעוני ב"כ הנאשם לעונש:

בא-כוח הנאשם 1 מנגד, עתר מבית המשפט לראות במכלול מעשיו של הנאשם כאירוע יחיד אשר יש לקבוע בגינו מתחם עונש הולם יחיד. אליבא דידו מעורבותו של הנאשם באישום השלישי נבעה מכך שלא צלח להיכנס לבית באישום השני ויש להניח שאלמלא כן כלל לא היה ניגש לביתו של המתלונן באישום השלישי. יתר על כן, מבלי להקל ראש הלה סבור כי יש לתת את מרכז הכובד לאישום השלישי בלבד. בין כך ובין כך, זה סבור כי מתחם העונש ההולם בגין מכלול מעשיו מן הראוי שתחתיתו תהיה בת מספר חודשים בודדים ולכל היותר שלושה חודשים מאסר בפועל.

זה הוסיף וטען כי ההתפרצות המיוחסת לנאשם באישום השלישי קרובה מבחינה מהותית לעבירה של כניסה לבית מגורים שחומרתה פחותה מזו של התפרצות, כאשר ההבדל היחיד בין שתי עבירות אלו נובע מהזזה של הדלת שהייתה סגורה אך לא נעולה. אפילו בית המשפט יסבור כי מדובר בהתפרצות הרי שזו נמצאת במדרג הנמוך של עבירות בכגון דא וזאת בין היתר נוכח כך שאין המדובר במעשים מתוכננים, לא נגרם כל נזק לדירה, שווים של החפצים שנגנבו אינו רב, ולא היה כל מפגש בין המתלוננים לבין הנאשם. אשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע עבירה הפנה להודאתו של הנאשם שיש בה חסכון בזמן שיפוטי יקר ומשום הבעת חרטה. הנאשם הביע רצון מילולי להשתלב בהליך שיקומי, אולם הדבר לא הסתייע בידו במסגרת הליך המעצר בשל כך שלא עמד בתנאים שנקבעו בבש"פ סויה"פ. מכל האמור לעיל יש כדי למקם את עונשו של הנאשם 1 במרכזו של המתחם לו עותרת ההגנה ושלא יעלה על 6 חודשים לכל היותר. מעבר לכך, הודאה זו יש בה גם כדי להביא את בית המשפט להפעיל את המאסר המותנה בחופף לעונש שייגזר עליו בתיק שבכותרת.

גם בא-כוח הנאשם 2 בטיעונו לעונש סבור כי מדובר בעבירות המצויד במדרג הנמוך של עבירות התפרצות, ומאותם נימוקים עליהם עמד בא-כוח הנאשם 1. אפילו המתלוננים היו נוכחים בבית בעת שהנאשם התפרץ אליו, הרי שאלו כלל לא היו מודעים לנוכחותו במקום ומשכך הפגיעה בתחושת ביטחונם האישית קטנה, וממילא לא היה סיכוי שהאירוע יתדרדר לכדי אלימות.

ביחס לאישום השני - זה ציין כי חלקו של הנאשם 2 בהסגת הגבול אל מול חלקו של הנאשם 1 מינורי ומתמצה בהמתנה מעבר לגדר הבית מבלי שכף רגלו עברה את גבול החצר. ביחס לכך ביקש ללמד כי מעשיו של הנאשם עולים לכל היותר לכדי עבירה של סיוע להסגת גבול, יחד עם זאת, ציין כי הנאשם 2 הודה במיוחד לו לצורך קידום התיק וגם לכך יש לתת את הדעת. אשר לעבירה של הונאה בכרטיס חיוב ולקולא, טען כי זוהי הרשעתו הראשונה של הנאשם 2 בעבירה מסוג זה.

בבחינת הנסיבות האישיות, זה סבור כי יש לתת את הדעת לגילו של הנאשם 2 ולעובדת היותו אב לארבעה ילדים וסב לשמונה נכדים. עוד ולקולא יש לקחת בחשבון את הודאתו אשר יש בה משום חסכון בזמן שיפוטי יקר. אין מחלוקת בדבר עברו הפלילי וכך גם ביחס לדבר קיומם של מאסרים מותנים. יחד עם זאת יש לשים לב כי המאסר המותנה בן ששת חודשים בעבירות רכוש מסוג עוון הוא חב הפעלה בשל הרשעתו באישום השני, ואילו המאסר המותנה בן עשרת החודשים, בעבירות רכוש מסוג פשע, הנו בר-הפעלה. לאור כל האמור לעיל, סבור בא-כוח הנאשם 2 שעונשו של זה אמור לנוע בין 12 ל-15 חודשים לכל היותר הכוללים הפעלתם של המאסרים המותנים.

דברי הנאשם 1 לעונש

הלה שיתף כי במסגרת תיק אחר התקבל תסקיר בעניינו שבו המלצה לשלבו במסגרת טיפולית, אולם נוכח גילו המתקדם, לא התקבל לקהילה הטיפולית. לדבריו, שירת כלוחם ביחידת הצנחנים ונפגע פגיעה נפשית במהלך מלחמת של"ג שלאחריה חלה תפנית שלילית בחייו. לצורך ניתוק מהכאב, החל השימוש בסמים. הנאשם סיפר על קרבתו והיכרותו רבת השנים עם הנאשם 2, ולקח אחריות למעשיו. לדבריו, זה היה עתיד להיקלט באישפוזית. הלה הביע צער וחרטה ושיתף כי איבד שליטה על חייו.

הנאשם 2 ביקש להתחשב בגילו המבוגר ובמשפחתו המורחבת שנפגעה כתוצאה ממעשיו. זה סיפר כי יומיים עובר לדין נולדה לו נכדה שטרם פגש. לדבריו המעשים בהם הורשע הינם תולדה של מעידה לסמים, לאחר שהצליח להיגמל ולהיות נקי לתקופה בת 5 שנים שבה עלה על דרך המלך. זה ביקש להשתלב במסגרת שיקומית במאסר וסיפר כי פנה לעובדת סוציאלית, וזו ממתינה לקבלת גזר-הדין לצורך הפנייתו למג"ש. עוד ציין תחושות הבושה והצער אותן חש עקב מעורבותו בתיק שבכותרת.

דין והכרעה

בהתאם לתיקון 113, כאשר אין המדובר בעבירה יחידה, וכשלב ראשון, על בית המשפט לקבוע האם מדובר באירוע אחד או בכמה אירועים נפרדים. בהתאם למבחן "ניסיון החיים" ומבחן "הקשר ההדוק" סבורני כי יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד למכלול מעשיהם של הנאשמים וזאת הגם שביחס לכל אחד מהם דובר על שני אישומים כלפי קורבנות שונים. מסקנה זו מבוססת מתוך התרשמות בית המשפט כי מדובר במסכת עבריינית אחת של עבירות רכוש, העבירות מבוצעות בהפרשי זמן קצרים יחסית באותה סביבה, ובשיטה דומה. עוד יצוין כי אין לדבר על עבירה אחת שחומריתה בולטת במובהק על פני רעותה באופן המצדיק קביעתו של מתחם נפרד. הדברים אמורים ביתר שאת בעניינו של הנאשם 1 אשר מבצע את המתואר באישום השלישי ברצף כרונולוגי מידי לאחר שהסיג גבול יחד עם הנאשם 2 ולא צלח במציאת המפתח. כפי שצוין בעניין ג'אבר, ההגדרה לתכנית עבריינית אחת: **"רחבה דיה כדי לכלול גם פעולות עברייניות שבוצעו על פני רצף זמן, כללו מעשים שונים, ביחס לקרבנות שונים ובמקומות שונים, הכול כל עוד הם מהווים מסכת עבריינית אחת"**. ודוק, רף הענישה המקסימאלי הרלוונטי במקרה בו נקבע שמדובר באירוע אחד, יכול ויהיה מורכב מצירוף העונשים שניתן להטיל בגין כל אחד מן המעשים.

לגופו של עניין ועל-פי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין, בקביעת מתחם העונש בהתאם לעקרון ההלימה, על בית-המשפט להתחשב **"בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה"**.

בעבירות ההתפרצות לבית מגורים, הסגת הגבול והגניבה, פגעו הנאשמים בערכים החברתיים של ביטחון הציבור, הזכות לפרטיות וכן הזכות לקניין. עוד יש במעשיהם של הנאשמים כדי לפגוע בערכים שעניינם הסדר הציבורי ושלטון החוק. מלבד הפגיעה בשגרת החיים ועוגמת הנפש אשר קיימת בכל עבירות הרכוש, בעבירות של הסגת גבול וכן כניסה לבית מגורים אשר הינו מבצרו של האדם, קיים גם סיכון אינהרנטי להתדרדרות האירוע לפגיעה פיזית בחיי אדם.

על הצורך בענישה מחמירה בעבירות מסוג זה ר' רע"פ 3063/11 אפרים כהן נ' מדינת ישראל (17.4.2011):

עבירות התפרצות למעונו של אדם וגניבה או ניסיון לגנוב את תכולתו, מתרחשות בחלק ניכר מדי יום בלא שעולה בידיהן של רשויות האכיפה לאתר את העבריינים. והנה בינתיים בא אדם לביתו, מוצא מהפכת סדום ועמורה, ומי שלא עמל ולא טרח בו עמד עליו לגזול יגיע של הזולת ולגרום לו חסרון כיס, מפח נפש ואימה. על כן לא יתכן, אלא בהתקיים נסיבות חריגות במיוחד, כי כאשר נלכד העבריין בעבירה מסוג זה, ייגזר עליו עונש שאינו מאסר בפועל, ואין

בכך חידוש; קל וחומר, כאשר למבצע העבירה עבר פלילי עשיר.

עוד אפנה בעניין זה לדבריו של כב' השופט ס' ג'ובראן ברע"פ 10551/09 יורובסקי נ' מדינת ישראל (6.1.09):

בית משפט זה חזר והזהיר והתריע פעמים רבות, כי תינקט גישה מחמירה בענישה על עבירות רכוש בכלל ועל עבירות ההתפרצות לבתים בפרט, גישה אשר תציב הגנה משמעותית ויעילה יותר לביטחונם של אזרחים תמימים, ואשר תעניק את המשקל הראוי גם למחיר הנפשי והצער שמוסבים להם בשל החדירה לפרטיותם.

בעבירות של גניבה, הונאה בכרטיס חיוב וקבלת דבר במרמה פגע הנאשם 2 בערכים המוגנים של קניינו של אדם ביטחונו האישי, ותקינות חיי המסחר. על החומרה שיש לנקוט בעבירות אלו ועל הפגיעה הנגרמת בעקיפין בניהול מסחר תקין אפנה לת"פ (מחוזי י-ם) 1271/00 **מדינת ישראל נ' משה** (17/5/2001):

"מגמת החמרה בענישה ראויה גם לגבי עבירות השימוש בכרטיס החיוב. אמצעי תשלום זה הפך בשנים האחרונות למרכזי ונפוץ ביותר. אמינות המסחר באמצעותו מחייבת, כי השימוש בו ייעשה על-ידי הבעלים בלבד. לפיכך, כל שימוש בידי מי שאינו מורשה לכך, וכל שכן בידי מי שגנב את הכרטיס, עלול לשבש את מהלך המסחר התקין ולפגוע באמינותו של אמצעי מסחרי זה."

מנעד מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות של גניבת כרטיס חיוב והשימוש בו במרמה ובהונאה אשר הינן החלק הארי בעניינו - רחב ומגוון. העונשים יכול וינועו מאסרים צופי פני עתיד ועד מספר שנים של מאסר מאחורי סורג ובריה. במקרים אלו בית המשפט שת ליבו למספר העבירות שבוצעו, לאופן גניבת כרטיס האשראי, לתחכום ולדפוס הפעולה הננקט על מנת להשיג את כרטיס החיוב, למספר השימושים שנעשו בכרטיס האשראי, מיהות הקורבנות, להיקף הנזק שנגרם בסך המצטבר ועוד. ביחס לכך בין היתר רע"פ 617/14 **רמי לוי נ' מ"י** (4.3.14) בע"פ 12361-02-11 **לוגסי נ' מ"י** (30.5.13) בעפ"ג 12105-01-13 **מסיקה נ' מ"י** (10.3.13) בעפ"ג 48029-06-12 **דהן נ' מ"י** (4.9.12) וכן רע"פ 4760/15 **קיסלמן נ' מ"י**.

אשר למדיניות הענישה הנהוגה בעבירת ההתפרצות לדירה: הרי שנוכח הפגיעה הקשה בתחושת הבטחון, על דרך הכלל, דינם של מי שחטאו בעבירות בכגון דא, אפילו מדובר בעבירה יחידה לנאשם ללא הרשעות קודמות להישלח לתקופת מאסר בת מספר חודשים עובר לשנה וכלה בשנתיים וחצי ויותר, כך ראה בין היתר:

רע"פ 4352/13 **פלוני נ' מדינת ישראל**, רע"פ 509/11 **אבו עדייה נ' מדינת ישראל**, רע"פ 3228/12 **א' יבגני וסילנקו נ' מדינת ישראל**, רע"פ, **דימטרי שלפמן נ' מדינת ישראל**, רע"פ 2037/08 **משיח באזוב נ' מדינת ישראל**, רע"פ 7278/10 **שאולוב נ' מדינת ישראל**, עפ"ג 10297-05-13 **אמיל חסן נ' מדינת ישראל**, עפ"ג מדינת ישראל 24297-10-09 **מדינת ישראל נ' עואד אבו רקייק**, ת"פ 40949-0413 **מדינת ישראל נ' אלמלך**, ת"פ 7177-13-12 **מדינת ישראל נ' גיא שמש**.

ככל שהדבר נוגע לעבירות של הסגת גבול הרי שהפסיקה נעה החל מענישה צופה פני עתיד וכלה בעונשי מאסר בפועל בני מספר חודשים, שיכול ויגיעו לכדי שנה: כך ראה בין היתר ת"פ 2689-08 **מדינת ישראל נ' בר מעוז**, ת"פ

מידת הפגיעה של הנאשמים בערכים המוגנים נמצאת במדרג הבינוני. ככל שהדבר נוגע לאישומים 1

ו-3 המיוחסים בנפרד לכל אחד מהנאשמים ולחומרא, יש ליתן הדעת לעובדה כי הכניסה לבית נעשית בשעות הערב המאוחרות (22.00 ו- 21.30 לערך) כאשר הסיכוי להיתקל במי מדיירי הבית בעודם ערים גבוה. אין המדובר בטענות בעלמא שכן שני המקרים המתלוננים היו נוכחים במקום, כאשר באישום הראשון אלו היו בחצר ואילו באישום השלישי המתלוננת יחד עם ילדיה היו בקומה העליונה. אפילו לא היה מפגש בין הנאשמים לבין מי מהמתלוננים הפגיעה בתחושת ביטחונם של אלו האחרונים קיימת ומוחשית גם אם גילו בדיעבד דבר הפריצה. בשני האישומים, נגנב רכוש מהבית כאשר באישום הראשון מדובר בתיק ובו כרטיס חיוב, כסף מזומן וכרטיס קופת חולים ואילו באישום השלישי מדובר גם כן בתיק ובו מחשבון, ארנק, כרטיס קופת חולים מזומן וציוד אישי, בכללו יומנים. כניסה בשעה זו של היממה אל בתים בהם מצויים הדיירים מגלמת בתוכה תעוזה לא מעטה והעדר מורא.

ביחס לאישום השלישי, העובדה כי המעשים המתוארים בו נעשו לאחר שהנאשם 1 לא צלח בכניסה אל הדירה ברחוב מבצע נחשון מלמדת על "דבקות במשימה" כחלק מסיגולם של דפוסי התנהגות עברייניים. ב"כ הנאשם 1 ביקש ללמד כי לו היה מצליח הנאשם להיכנס לבית כאמור באישום השני, או אז לא הייתה באה לעולם העבירה כאמור באישום השלישי. טיעון זה אינו חף מקשיים, שכן חדשות לבקרים מוגשים לבית המשפט כתבי אישום בהם עברייני רכוש עוברים ברצף מבית אל בית לאחר שהצליחו להתפרץ לכל אחד מהם וללא קשר לכישלון או מכשול בכניסה לאחד מהם. לעיתים אלו מתגלים בבית אחד וחרף כך ממשיכים בעשייתם העבריינית. לא למיותר לציין כי גם אם לא נעשתה כניסה אל הבית, עצם הניסיון לעשות כן יש בו כדי לפגוע בתחושת הביטחון של מי מדייריו, מקום בו הדבר התגלה להם בדיעבד.

ביחס לאישום הראשון, וכנקודה נוספת לחומרה בעניינו של הנאשם 2, יש ליתן הדעת לעובדה כי זה לא הסתפק ברכוש שגנב מתוך הדירה וניסה למקסם את הרווח שלו על ידי ניסיון משיכת כספים באמצעות כרטיס האשראי, דבר שלא צלח.

ביחס לאישום השני, וכהערה מקדימה, אציין כי ניסוחו של כתב האישום המתוקן מעורר בעייתיות, שכן גם לאחר תיקון כתב האישום העובדות המתוארות בו מקימות את אותה עבירה שמלכתחילה יוחסה לנאשמים. ניסיון פתיחת דלת נעולה, בין אם לחיצה על הידית ובין אם בדרך אחרת אין לראותו אלא כניסיון התפרצות. אפילו שונתה העבירה של ניסיון התפרצות להסגת גבול, או אז מן הראוי היה כי הסגת הגבול כעבירה מושלמת תהיה לחצר של אותה דירה, ולא לדירה עצמה. מותב זה העיר לא אחת על הקושי בתיקונים שכאלה המובאים לפתחו של בית-המשפט אשר אמור לגזור את הדין בהתאם לנסיבות ביצוע העבירה. עוד בהקשר לכך ר' הנחיות פרקליט המדינה (הנחיה מספר 8.1, פרק י"א, שם צוין בין היתר כי:

במסגרת הסדר טיעון, במידה והתיאור העובדתי נותר כפי שהוא ורק סעיפי האישום מומרים, עלול להיווצר מצב בו הנאשם מודה למעשה בעובדות קשות אך התביעה טוענת לעונש בהתאם לחומרת סעיף האישום. לפיכך, חשוב להקפיד שלא יהיה פער משמעותי בין התיאור העובדתי לבין סעיף האישום. לכן, לעיתים יש מקום גם לשינוי עובדות כתב האישום, בהתאם, ובמידה הנדרשת, שכן הודאת הנאשם מתייחסת לעובדות ולא

לסעיף האישום...

מכל מקום, בית-המשפט יוצא מנקודת הנחה מקלה עם הנאשמים, לפיה המעשים המתוארים כמוהם כהסגת גבול אל החצר של הדירה ולא אל הדירה עצמה. בהינתן האמור לעיל, ולחומרה, הרי שעניין לנו בעבירה המבוצעת בצוותא חדא. עצם הביצוע בצוותא חדא יש בו מחד להקל על ביצועה, ומאידך להקשות על גילוי המעורבים בה. הדברים אמורים נוכח היכולת לחלק תפקידים כפי שנעשה בתיק שבפניי שבו הנאשם 2 הופקד על שמירה מחוץ לדירה, בעוד הנאשם 1 ניסה לפתוח את דלת הבית. גם אם ישנו שוני מסוים בחלק העובדתי של כל אחד מן הנאשמים, הרי שאין בכך כדי להביא לפער משמעותי בענישה ביניהם, אם בכלל.

גם כאן ניתן להבחין בהתנהלות עבריינית, וזאת על רקע העובדה שהנאשם 1 לא אמר נואש, ולאחר שמצא כי הדלת הייתה נעולה, תר אחר מפתחות הדירה מתחת לשטיח הכניסה, וכן בארון החשמל. יש באמור לעיל ללמד כי דפוס הפעולה אותו נקטו הנאשמים באישומים 1 ו-3 אינו הדרך היחידה שבה הם בוחרים להיכנס לבית, וגם כאשר אלו נתקלים ב"מכשול" הם מנסים להיכנס בדרכים נוספות לדירה. מעשים אלו מבוצעים כאמור בשעות הערב בכתובת מבצע נחשון 57, כאשר בהמשכם של דברים וכאמור לעיל ידלג הנאשם 1 בית אחד בהמשך, למבצע נחשון 59, ויתפרץ אל הדירה.

מנגד ולקולא בית-המשפט ייקח בחשבון כי אישומים 1 ו-3 מבוצעים באופן בלבדי ובלעדי על-ידי כל אחד מן הנאשמים בנפרד. אין המדובר בהתפרצות מתוככמת או כזו שנעשתה באמצעות כלי פריצה ייעודיים אגב גרימת נזק לבית. למעשה, מדובר בפתיחת דלת שהייתה סגורה אך לא נעולה. בשני המקרים נגנב רכוש אשר גם אם אינו זניח, בוודאי שאין לומר כי שוויו רב.

כאמור יקבע מתחם זהה לשני הנאשמים, הגם שלנאשם 2 מיוחסת עבירה של הונאה בכרטיס חיוב, שכן עובדה זו "מתקזזת" עם חלקו העובדתי הגדול יותר של נאשם 1 באישום מספר 2.

סוף דבר, מכל המקובץ לעיל, ובהעדר נסיבות מיוחדות לאבחן מי מהנאשמים לקולא או לחומרה הנני לקבוע כי מתחם העונש ההולם בגין מכלול מעשיהם של הנאשמים נע בין 12 ל-26 חודשים מאסר בפועל.

בקביעת עונשם של הנאשמים בגדרי המתחם נדמה כי נקודת הזכות הכמעט יחידה שניתן לזקוף לזכותם נוגעת להודאתם, הודאה שיש בה משום חיסכון בזמן שיפוטי יקר ונטילת אחריות. לכל אחד מהנאשמים נסיבות חיים מורכבות, בדגש על שימוש בסמים, לצד ניסיונות גמילה ומעידה חזרה לעולם אפל זה. לצד האמור לעיל, הנאשמים אינם יכולים להסתתר מאותה התמכרות או לעתור לבית-המשפט שזו תשמש להם נסיבה לקולא. הנאשמים שיעבדו את רכוש הציבור וביטחוננו כחלק מאותה התמכרות.

בהקשר לכך ולחומרה, הרי שמסקל נכבד יש לתת לעברם הפלילי המכביד של הנאשמים.

ביחס לנאשם 1, עניין לנו במי שלחובתו **39 הרשעות קודמות (!)**, החל מגיל נוער וכלה בימינו אנו. מרביתן של ההרשעות נסובות סביב עבירות רכוש, אך לא רק. לא יהא זה מוגזם לומר כי הנאשם יוצא ונכנס את דלתות הכלא תדירות, וכי התקופות המעטות בהן ידו הרעה של הנאשם אינה פוגעת בציבור הן בעת שזה מצוי מאחורי סורג ובריח.

לא אמנה את כל עברו הפלילי של הנאשם 1 אשר תחילתו עוד בשנת 1972 בבית-המשפט לנוער. הנאשם מזכיר חזור ושנה את שירותו הצבאי כצנחן, אולם גם ביחס לכך יוער כי זה ריצה שנת מאסר במסגרת שירות זה. מעבר לאותו מאסר **הוטלו על הנאשם 1 עשרים פעם עונשי מאסר מאחורי סורג ובריח**, חלקם לתקופות ממושכות של כשנתיים ויותר.

כבר לפני כשבע שנים, במסגרת הטיעונים השונים לעניין העונש של הנאשם בת"פ 26926-04-10 נשמע הנאשם אומר כי הוא כבר זקן מידי למעשים שכאלה, וביקש את התחשבות בית-המשפט. בשבע השנים שחלפו מאז הוכיח הנאשם כי "כוחו במוותניו", והגיל אינו מהווה מגבלה עבורו לפגיעה חוזרת בציבור ורכושו. עבר פלילי זה, נדמה כי נכנס לגדרו של סעיף 40' לחוק העונשין שעניינו הגנה על שלום הציבור, שבהינתן קיומו של עבר פלילי משמעותי מאפשר אף חריגה מעלה ממתחם העונש ההולם. גם אם בית-המשפט לא ימצא לחרוג מעבר לתקרתו של המתחם, הרי שעבר פלילי זה יהיה בו כדי לקבע את עונשו בחלקו העליון, אם כי לא בתקרתו, וזאת אך בשל הודאת הנאשם.

גם ביחס לנאשם 2, נגלית תמונה עגומה כאשר לחובתו "רק" 14 הרשעות קודמות, רובן בגין ביצוע עבירות רכוש, בדגש על עבירות התפרצות אך לא רק. גם אם לנאשם 2 פחות ממחצית ממספר ההרשעות בעניינו של הנאשם 1, הרי חלקן של ההרשעות נסוב סביב עבירות רכוש ואלימות במדרג הגבוה, דבר הנלמד מהעונשים שהושתו על הנאשם במסגרת אותם תיקים. לא אפרט מלוא גיליון הרשעותיו הקודמות ואתייחס אך לעבירות שבוצעו החל משנת 2002 ואילך ובהן נגזרו על הנאשם עונשי מאסר בפועל:

במסגרת ת.פ. 3861/02 נגזרו על הנאשם 11 חודשים מאסר בפועל בגין עבירת התפרצות לבית מגורים.

בשנת 2004 נגזרו על הנאשם 14 חודשים מאסר בפועל בגין התפרצות לדירת מגורים ועבירות נלוות.

בשנת 2007 נגזרו על הנאשם 28 חודשים מאסר בפועל בגין שורת עבירות התפרצות לדירות מגורים ועבירות נלוות.

בשנת 2007 נגזרו על הנאשם **5 שנים ו- 8 חודשים** מאסר בפועל בגין ביצוע עבירה של שוד מזוין, הדחה באיומים ובכוח.

בשנת 2013 נגזרו על הנאשם **שנתיים** מאסר בפועל בגין ביצוע עבירות של התפרצות לדירת מגורים וניסיון גניבה.

צא ולמד כי הנאשם 2 ריצה עונשי מאסר ממושכים, חלקם ממושכים ביותר, שגם לאחריהם שב וחסא בעבירות רכוש. שני הנאשמים מבצעים את המיוחס להם כאשר תלויים ועומדים נגדם עונשי מאסר חבי הפעלה, שגם בהם לא היה כדי להרתיעם מלשוב ולפגוע ברכוש הציבור.

בתיק זה אין לדבר על הליכי שיקום, בגינם יש לחרוג מטה ממתחם העונש ההולם ואף לא בגדרו. הנאשמים, כחלק

מאותו "מעגל שוטה", נכנסים ויוצאים את דלתות הכלא, מבלי שיתנו מענה יסודי ושורשי לבעיות ההתמכרות המביאות אותם לפרוץ גבולות. בהעדר הליך טיפולי ומעטפת תומכת אותם כוחות מניעים יביאו אותם להישנות התנהגות פורצת חוק בעתיד.

בשים לב לעבר הפלילי ובשים לב לקיומם של גורמי סיכון הנותרים ללא מענה, היה מקום לדבר על שיקולי הרתעת היחיד. ודוק, הנאשמים הוכיחו בעליל כי אינם מורתעים מהליכים פליליים, לרבות עונשי מאסר ממושכים ומשכך, מרכז הכובד יועבר לשיקולי מניעה והגנה על ביטחון הציבור ורכושו.

לא בלי קשר, יש לקוות כי הנאשמים ישכילו לנצל את תקופת המאסר שתושט עליהם בגין תיק זה, לצורך השתלבות באחת מקבוצות הטיפול הקיימות בשב"ס.

בעבירות רכוש יש מקום להשתתם של עיצומים כספיים כואבים, שיהיה בהם כדי ללמד, מעבר להשבת הנזק (במלוואו או בחלקו) בדבר חוסר הכדאיות בצבירת רכוש על חשבון הזולת. בעניינם של הנאשמים שבפני, נוכח מצבם הסוציו אקונומי אמנע מהטלת קנס או פיצוי משמעותיים, הגם שנכון היה לעשות כן.

אופן הפעלתם של המאסרים המותנים:

בהתאם להוראת סעיף 58 לחוק העונשין וכן בשים לב לפסיקה הנוהגת, מאסרים מותנים יש להפעילם במצטבר לכל עונש אחר. בעניינינו, נוכח הודאתם של הנאשמים ומטעמים שלפנים משורת הדין, מאסרים מותנים אלו יופעלו חלקם בחופף וחלקם במצטבר לעונש המאסר שיושת על הנאשמים בגין התיק שבכותרת. כך גם אציין כי ככל שמדובר במאסרים מותנים מאותו גזר דין, הרי שאלו יופעלו בחופף אחד לשני ובחפיפה חלקית לעונש המאסר בגין התיק שבכותרת וזאת בשונה ממאסרים מותנים בשני גזרי דין נפרדים.

סוף דבר, מכל המקובץ לעיל, הנני לגזור על הנאשם 1 את העונשים הבאים:

א. 19 חודשים מאסר בפועל, שימנו מיום מעצרו, 5.11.2016.

ב. מורה על הפעלת מאסר מותנה בן 6 חודשים מת.פ. 58162-01-11 כך ש- 3 חודשים ממנו יהיו במצטבר לעונש המאסר האמור בסעיף א' לעיל ו- 3 בחופף.

בנוסף מורה על הפעלת מאסר מותנה בן 10 חודשים מת.פ. 34080-03-14, כך ש- 5 חודשים ממנו יהיו במצטבר לעונש המאסר האמור בסעיף א' לעיל והיתרה בחופף. כמו כן יופעלו מאותו ת.פ. 34080-03-14 5 חודשים מאסר על תנאי בחופף לעונש המאסר האמור בסעיף א' לעיל.

סך הכל ירצה הנאשם 27 חודשים מאסר בפועל שימנו מיום מעצרו.

ג. 5 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירות רכוש מסוג עוון.

ד. 10 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירות רכוש מסוג פשע.

ה. 5,000 ₪ התחייבות למשך שנתיים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירות רכוש מסוג עוון או פשע.

לא תחתם ההתחייבות בתוך 14 יום מהיום, יהיה על הנאשם לרצות 20 יום מאסר מצטבר לכל עונש מאסר אחר אותו הוא מרצה, על מנת לכפות אותו לעשות כן.

סוף דבר, מכל המקובץ לעיל, הנני לגזור על הנאשם 2 את העונשים הבאים:

א. 19 חודשים מאסר בפועל, שימנו מיום מעצרו, 7.11.2016.

ב. מורה על הפעלת מאסר מותנה בן 10 חודשים מת.פ. 3459-01-14, כך ש- 5 חודשים ממנו יהיו במצטבר לעונש המאסר האמור בסעיף א' לעיל והיתרה בחופף.

כמו כן מורה על הפעלת מאסר מותנה בן 5 חודשים, אף הוא מת.פ. 48063-03-13 בחופף לעונש המאסר האמור בסעיף א' לעיל.

סך הכל יהיה על הנאשם לרצות 24 חודשים מאסר בפועל, שימנו מיום מעצרו.

ג. 5 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירות רכוש מסוג עוון.

ד. 10 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירות רכוש מסוג פשע.

ה. 5,000 ₪ התחייבות למשך שנתיים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירות רכוש מסוג עוון או פשע.

לא תחתם ההתחייבות בתוך 14 יום מהיום, יהיה על הנאשם לרצות 20 יום מאסר מצטבר לכל עונש מאסר אחר אותו הוא מרצה, על מנת לכפות אותו לעשות כן.

ניתן צו כללי למוצגים ליחידה החוקרת: להשמיד, לחלט, להשיב לבעלים.

זכות ערעור בתוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתנה והודעה היום כ"ח טבת תשע"ז, 26/01/2017 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה, שופט